

J.K. Rowling este autoarea cărților multipremiate din seria Harry Potter. Îndrăgite de fani din întreaga lume, au doborât recorduri, s-au vândut în peste 500 de milioane de exemplare, au fost traduse în peste 80 de limbi și ecranizate în opt filme de mare succes.

De asemenea, J.K. Rowling a scris trei cărți inspirate de lumea Harry Potter, publicate în scopuri caritabile: *Quidditch Through the Ages* și *Animale fantastice și unde le poți găsi* (pentru asociațiile Comic Relief și Lumos) și *Poveștile bardului Beedle* (pentru Lumos), precum și un scenariu inspirat de *Animale fantastice și unde le poți găsi*, marcând începutul unei serii de cinci filme care urmează să fie scrise tot de către ea.

În 2016 a colaborat cu scriitorul Jack Thorne și cu regizorul John Tiffany la punerea în scenă a piesei *Harry Potter și copilul blestemat*, care se joacă în prezent în Londra, la The Palace Theatre din West End, și, din aprilie 2018, și pe Broadway, în New York.

În 2012 a fost lansat site-ul Pottermore, unde fanii se pot bucura de știri și articole, precum și de conținut original scris de J.K. Rowling.

Este autoarea romanului pentru adulți *Moarte subită*, publicat în septembrie 2012 și adaptat pentru televiziunea BBC în 2015. Romanele polițiste scrise sub pseudonimul Robert Galbraith au fost publicate în 2013 (*Chemarea cucului*), 2014 (*Viermele de mătase*) și 2015 (*Carieră malefică*), și au fost adaptate într-un însemnat serial TV pentru BBC One, produs de Brontë Film and Television.

Discursul lui J.K. Rowling de la Harvard, din 2008, de Ziua Acedării Diplomelor, a fost publicat în 2015 ca o carte ilustrată: *Very Good Lives: The Fringe Benefits of Failure and the Importance of Imagination*.

J.K. Rowling a primit multe premii și distincții, printre care Order of the British Empire, Order of the Companion of Honor, Légion d'honneur și Premiul Hans Christian Andersen.

J.K. ROWLING

HARRY POTTER ȘI PRINȚUL SEMISÂNGE

Traducere din engleză
de Alex Moldovan

ARTHUR

CUPRINS

CAPITOLUL I <i>Celălalt ministru</i>	9
CAPITOLUL II <i>Spinner's End</i>	27
CAPITOLUL III <i>Testamentul și îndărătnicia</i>	44
CAPITOLUL IV <i>Horace Slughorn</i>	61
CAPITOLUL V <i>Un exces de flegmă</i>	83
CAPITOLUL VI <i>Ocolul făcut de Draco</i>	105
CAPITOLUL VII <i>Clubul lui Slug</i>	127
CAPITOLUL VIII <i>Victoria lui Snape</i>	151
CAPITOLUL IX <i>Prințul Semisâng</i>	166
CAPITOLUL X <i>Casa Gaunt</i>	188
CAPITOLUL XI <i>Hermione dă o mâna de ajutor</i>	209
CAPITOLUL XII <i>Argint și opale</i>	227
CAPITOLUL XIII <i>Ghicitoarea secretă</i>	247
CAPITOLUL XIV <i>Felix Felicis</i>	267

CAPITOLUL XV

Legământul indestructibil 290

CAPITOLUL XVI

Un Crăciun foarte friguros 311

CAPITOLUL XVII

O amintire tulbure 334

CAPITOLUL XVIII

Surprize de ziua de naștere 357

CAPITOLUL XIX

Elfi detectivi 380

CAPITOLUL XX

Cerința Lordului Voldemort 402

CAPITOLUL XXI

Camera imposibil de găsit 425

CAPITOLUL XXII

După înmormântare 445

CAPITOLUL XXIII

Horcruxuri 466

CAPITOLUL XXIV

Sectumsempra 486

CAPITOLUL XXV

Vorbele clarvăzătoarei au fost auzite 506

CAPITOLUL XXVI

Peștera 525

CAPITOLUL XXVII

Turnul lovit de fulger 547

CAPITOLUL XXVIII

Fuga Prințului 563

CAPITOLUL XXIX

Plânsul păsării Phoenix 576

CAPITOLUL XXX

Mormântul alb 596

Celălalt ministru

Se aprobia de miezul nopții, iar prim-ministrul stătea singur în birou, citind o informare lungă care îi luneca prin creier fără a lăsa nici cea mai mică urmă de sens. Aștepta un telefon de la președintele unei țări îndepărtate și, între a se întreba când va telefona odată nenorocitul acela și a încerca să alunge amintirile neplăcute ale unei săptămâni foarte lungi, obositore și dificile, în mintea lui nu prea mai era loc pentru altceva. Cu cât se străduia mai tare să se concentreze asupra cuvintelor de pe pagina din fața lui, cu atât mai clar întrezărea prim-ministrului chipul malitious al unui adversar politic. În ziua aceea, adversarul apăruse la știri nu numai pentru a enumera toate grozăviile petrecute în ultima săptămână (de parcă ar mai fi fost nevoie să le amintească cineva), ci și pentru a explica de ce toate se întâmplaseră din vina guvernului.

Pulsul prim-ministrului crescă doar la gândul acestor acuzații, căci nu erau nici corecte, nici adevărate. Cum naiba să fi putut împiedica guvernul său prăbușirea podului? Era de neînchipuit să sugereze cineva că nu se cheltuia suficient pe poduri. Podul n-avea nici zece ani, și nici cei mai buni experți nu-și puteau explica de ce se rupseseră perfect în două, provocând prăbușirea unei duzini de mașini în adâncurile fluviului de dedesubt. Si cum îndrăznește oricine să sugereze că lipsa polițiștilor a dus la acele două crime foarte urâte și atât de mediatizate? Sau că guvernul ar fi trebuit să prevadă cumva ciudatul uragan

din West Country, care provocase atâtea victime umane și distrugeri materiale? Și era oare vina *lui* că unul dintre secretarii săi de stat, Herbert Chorley, alesese această săptămână pentru a se comporta atât de ciudat încât acum urma să petreacă mult mai mult timp alături de familie?

— Țara a fost cuprinsă de o dispoziție sumbră, conchisese adversarul, ascunzându-și cu greutate un rânjet larg.

Și, din nefericire, era perfect adevărat. O simțea și prim-ministrul, oamenii chiar păreau mai nefericiți ca de obicei. Până și vremea era posomorâtă, ceața asta rece la jumătatea lui iulie... Nu era firească, nu era normală...

Dădu cea de-a doua pagină a informării, văzu ce mult mai era și o lăsa baltă. Întinzându-și brațele deasupra capului, privi cu jale în jur, prin birou. Era o încăpere frumoasă, cu un șemineu de marmură scumpă îndreptat spre ferestrele înalte, închise bine ca să nu lase să intre frigul neobișnuit pentru acest anotimp. Cu o ușoară tresărire, prim-ministrul se ridică și se duse la fereastră, privind spre ceață subțire de dincolo de geam. Chiar atunci, pe când stătea cu spatele la cameră, auzi o tuse usoară în spate.

Înghetă, nas în nas cu propria reflecție speriată de pe geamul întunecat. Știa tusea aceea. O mai auzise. Se întoarse foarte încet spre camera goală.

— Cine-i acolo? spuse, încercând să pară mai curajos decât se simțea.

Pe moment, se lăsa pradă speranței deșarte că nu-i va răspunde nimeni. Dar replica se auzi imediat, de la o voce clară și hotărâtă, care părea să citească niște cuvinte pregătite dinainte. Venea – aşa cum prim-ministrul știuse încă de la prima tuse – de la piticania semănând cu un broscoi, care purta o perucă lungă și căruntă și era înfățișată într-o pictură în ulei mică și murdară, din colțul celălalt al camerei.

— Pentru prim-ministrul Mageamiilor. Imperios necesar să ne vedem. Răspundeți imediat. Al dumneavoastră, Fudge.

Bărbatul din tablou îl privea întrebător pe prim-ministru.

— Aăă, spuse prim-ministrul, vezi tu... nu e momentul potrivit... știi, aștept un telefon... de la președintele...

— Asta se poate rearanja, zise imediat portretul.

Inima prim-ministrului stătu în loc. De asta se temuse.

— Dar chiar voi am să vorbesc...

— Vom aranja ca președintele să uite să sună. Va suna mâine seară, spuse piticania. Fiți bun și dați-i imediat un răspuns domnului Fudge.

— Eu... păi... foarte bine, zise prim-ministrul slab. Da, îl primesc pe Fudge.

Se înapoie în grabă la birou, îndreptându-și cravata din mers. De-abia se așezase și-și recompusese mina, sperând că arată relaxat și liniștit, când în grătarul de sub polița șemineului de marmură izbucniră flăcări verzi strălucitoare. Privi într-acolo, încercând să nu trădeze surpriză sau teamă, când un bărbat trupesc apără din flăcări, rotindu-se iute ca un prăsnel. În câteva secunde acesta ieși pe un covor vechi și frumos, îndepărându-și cenușa de pe mânecele mantiei lungi cu dungi, ținând în mâna și un melon verzui.

— Ah... domnule prim-ministru, spuse Cornelius Fudge și se îndreptă spre el cu mâna întinsă. Mă bucur să vă revăd.

Prim-ministrul nu putu să-i întoarcă sincer complimentul, aşa că nu zise nimic. Nu era deloc încântat să-l vadă pe Fudge, ale cărui apariții ocazionale, lăsând la o parte că erau alarmante în sine, însemnau în general că urma să audă vești foarte proaste. În plus, Fudge părea deosebit de măcinat de griji. Era mai slab, mai chei și mai cărunt, și avea față șifonată. Prim-ministrul mai văzuse

— Cu ce vă pot ajuta? spuse el, strângând foarte scurt mâna lui Fudge și arătându-i cel mai tare dintre scaunele din fața biroului.

— Nici nu știu de unde să încep, murmură Fudge, trăgându-și scaunul, așezându-se și punându-și melonul verde pe genunchi. Ce mai săptămână, ce mai săptămână...

— Și la dumneavastră a fost rău, nu-i aşa? întrebă premierul rigid, sperând ca prin asta să transmită că avusese destule necazuri și nu mai avea nevoie să le mai audă și pe ale lui Fudge.

— Păi da, zise Fudge, frecându-se obosit la ochi și uitându-se morocănos la prim-ministrul. Am avut aceeași săptămână ca dumneavastră, domnule prim-ministrul. Podul Brockdale... crimele de la Bones și Vance... ca să nu mai vorbim de nenorocirea din West Country...

— Dumneavastră... să oamenii... vreau să spun, unii dintre oamenii dumneavastră au fost... au fost implicați în... lucrurile astea, asta vreți să ziceți?

Fudge l-a fixat pe prim-ministrul cu o privire destul de aspră.

— Bineînțeles, spuse. Sunt sigur că v-ați dat seama ce se întâmplă.

— Eu... ezită prim-ministrul.

Tocmai genul acesta de comportament îl făcea să deteste atât de tare vizitele lui Fudge. La urma urmei, era prim-ministrul și nu-i plăcea când era făcut să se simtă ca un școlar neștiutor. Dar, desigur, aşa sătuseră lucrurile încă de la prima întâlnire cu Fudge, chiar în prima lui seară în calitate de prim-ministrul. Își aducea aminte de parcă ar fi fost ieri și știa că-l va bântui până la moarte.

Stătea singur chiar în acest birou, savurând triumful de care avusese parte după atâția ani de vise și uneltiri, când auzise o tuse în spatele lui, la fel ca în seara asta, se

întorsese și văzuse că portretul acela mic și urât îi vorbea, anunțându-l că Ministrul Afacerilor Magice trebuia să se sească și să se prezinte.

Se gândise, bineînțeles, că îndelungata campanie și stresul alegerilor îl făcuseră să-și piardă mintile. Fusese absolut îngrozit că un portret îi vorbea, deși asta nu însemnase nimic pe lângă ce simțise când un vrăjitor autodeclarat sărise din semineu și-i strânsese mâna. Rămăsese mut în timpul explicației politicoase a lui Fudge despre cum vrăjitoarele și vrăjitorii încă trăiau în secret în întreaga lume și a asigurărilor acestuia că nu trebuia să-și bată capul în privința lor, deoarece Ministerul Afacerilor Magice își asuma responsabilitatea pentru întreaga comunitate de vrăjitori și împiedica populația non-magică să afle de existența lor. Era, îi spusese Fudge, o slujbă dificilă care viza totul, de la regulamente legate de folosirea responsabilă a măturilor la controlul populației de dragoni (prim-ministrul își aducea aminte că se sprijinise de birou în acel moment). Fudge îl bătuse apoi pe umăr, cu un gest părintesc, pe primul-ministrul încă stupefiat.

— Să nu vă faceți griji, îi zisese, sunt sănse să nu mă mai vedeți niciodată. O să vă deranjez doar dacă se întâmplă ceva grav în lumea noastră, ceva care i-ar putea afecta pe Mageamii... populația non-magică, voi am să spun. Altfel, fiecare își vede de treaba lui. Și, trebuie să vă zic, ați primit vestea mult mai bine decât predecesorul dumneavastră. El a încercat să mă arunce pe fereastră, crezând că e o farsă pusă la cale de opozitie.

În cele din urmă, prim-ministrului îi revenise vocea.

— Dumneavastră... nu sunteți o farsă, aşadar?

Fusese ultima lui speranță, una deznădăjduită.

— Nu, spusese Fudge cu blândețe. Nu, mă tem că nu. Priviți.

Și transformase ceașca de ceai a prim-ministrului într-un gerbil.

— Dar, zisese prim-ministrul respirând cu greutate, respuitându-se cum ceașca sa de ceai îi mesteca colțul următorului discurs... dar de ce... de ce nu mi-a spus nimeni nimic?

— Ministrul Afacerilor Magice i se arată doar prim-ministrului Mageamiu în funcție, spusesese Fudge, băgându-și bagheta la loc în sacou. Considerăm că aceasta e calea cea mai bună pentru a păstra secretul.

— Dar atunci, se smiorcăise prim-ministrul, de ce nu m-a avertizat niciun fost prim-ministru?

În acel moment, Fudge izbucnise în râs.

— Stimate domnule prim-ministru, *dumneavoastră* aveți de gând să-i spuneți vreodată cuiva despre asta?

Chicotind încă, Fudge aruncase niște pudră în șemineu, intrase în flăcările de smarald și dispăruse cu un șuierat. Prim-ministrul rămăsese acolo, nemîșcat, și își dăduse seama că niciodată, cât va trăi, nu va îndrăzni să pome-nească cuiva despre această întâlnire: în lumea asta, cine l-ar fi crezut?

Îi luase ceva timp să se deprindă cu șocul. O vreme, încercase să se convingă că Fudge fusese într-adevăr o halucinație provocată de lipsa de somn din timpul istorioarei campanii electorale. Într-o încercare deșartă de-a da uitării toate amintirile legate de această întâlnire neplăcută, fi oferise gerbilul încântătoarei lui nepoate și îi zisese secretarului său să dea jos portretul piticaniei care anunțase sosirea lui Fudge. Dar, spre disperarea prim-ministrului, portretul se dovedise imposibil de înlăturat. După ce mai mulți dulgheri, un constructor sau doi, un istoric de artă și ministrul de finanțe încercaseră fără succes să-l desprindă de pe perete, prim-ministrul se lăsase păgubaș și se hotărâse să speră că lucrul acela va rămâne nemîșcat și tăcut pe durata mandatului său. Din când în când ar fi putut să jure că-l văzuse cu coada ochiului pe ocupantul picturii căscând sau scărpinându-se la

nas, sau chiar, o dată sau de două ori, pur și simplu plecând din ramă și lăsând în urmă o pânză de un maroniu noroios. În orice caz, se deprinse să nu se prea uite la tablou și să-și spună întotdeauna ferm că ochii îi jucau fește când se întâmpla câte ceva.

Apoi, în urmă cu trei ani, într-o seară foarte asemănătoare cu asta, prim-ministrul era singur în birou când portretul anunțase din nou sosirea imminentă a lui Fudge, care sărise din șemineu, ud-leoarcă și foarte panicat. Înainte ca prim-ministrul să-l întrebe de ce lăsa apă pe covorul de Axminster, Fudge începuse să turuie despre o închisoare de care prim-ministrul nu auzise niciodată, despre un tip pe nume „Serios“ Black, ceva ce suna a „Hogwarts“ și despre un băiat numit Harry Potter, lucruri lipsite de absolut orice sens pentru prim-ministru.

— ...tocmai vin de la Azkaban, spusesese Fudge găfăind, scurgându-și în buzunar o cantitate considerabilă de apă de pe borurile pălăriei. În mijlocul Mării Nordului, știți, un zbor urât... Dementorii sunt înnebuniți – se cutremură el – n-a mai evadat nimeni niciodată. Oricum, trebuia să vin să vă văd, domnule prim-ministru. Black e un cunoscut ucigaș de Mageamii și poate are de gând să i se alăture lui Știm-Noi-Cine... Dar, bineînțeles, nu știți nici măcar cine e Știm-Noi-Cine!

Se uitase fără speranță la prim-ministru pentru o clipă, apoi zise:

— Păi, luați loc, luați loc, n-ar fi rău să vă pun la curent... Beți un whisky...

Prim-ministrului îi displăcuse să i se spună să ia loc în propriul birou, ca să nu mai vorbim de invitația de-a bea din propriul whisky, dar, cu toate astea, se așezase. Fudge își scosese bagheta, făcuse să apară de nicăieri două pahare mari cu lichid chihlimbariu, înfipsese unul în mâna prim-ministrului și își trăsese un scaun.

Fudge vorbise mai bine de-o oră. La un moment dat, refuzase să spună cu voce tare un anumit nume și preferase să-l scrie în schimb pe o bucată de pergament, îndesând-o în mâna în care prim-ministrul nu ținea paharul cu whisky. Când, în sfârșit, Fudge se ridicase să plece, prim-ministrul se ridicase și el.

— Așadar, credeți că... se chiorâse la numele din mâna stângă. Lordul Vol...

— *Cel-Care-Nu-Trebuie-Numit!* mărâi Fudge.

— Îmi cer scuze... Credeți că *Cel-Care-Nu-Trebuie-Numit* e încă în viață?

Ei bine, Dumbledore aşa spune, zise Fudge, încheindu-și mantia cu dungi sub bărbie, dar nu l-am găsit. Dacă mă întrebați pe mine, nu e periculos decât dacă are parte de sprijin, aşa că Black e cel care ar trebui să ne îngrijoreze. Atunci, veți lansa avertizarea? Excelent. Păi, sper să nu ne mai vedem niciodată, domnule prim-ministrul! Noapte bună.

Dar se mai văzuseră. După mai puțin de un an, Fudge, cu o infățișare de om hăituit, apăruse de nicăieri în încăpere pentru a-l informa pe prim-ministru că existaseră niscai neplăceri la Cupa Mondială de Quidditch (cel puțin aşa i se păruse că aude) și că mai mulți Mageamii fuseseră „implicați”, dar că prim-ministrul nu trebuia să-și facă griji, faptul că semnul lui Știm-Noi-Cine fusesese văzut din nou nu însemna nimic; Fudge era sigur că fusesese un incident izolat, iar Biroul pentru Relații cu Mageamii se ocupa chiar atunci de toate modificările de memorie.

— A, și era să uit, adăugă Fudge. Importăm trei dragoni străini și un sfinx pentru Trimagiadiadă, e o chestiune de rutină, dar cei de la Departamentul pentru Monitorizarea și Controlul Creaturilor Magice m-au informat că, potrivit regulamentului, trebuie să vă anunțăm dacă aducem creațuri foarte periculoase în țară.

— Åăă... poftim? *Dragoni?* bolborosi prim-ministrul.

— Da, trei, spuse Fudge. Și un sfinx. Păi atunci vă doresc o zi bună.

Prim-ministrul sperase din toată inima că dragonii și sfincșii aveau să fie cel mai rău lucru posibil, dar nu fusesese aşa. La mai puțin de doi ani, Fudge țășnise din nou din foc, de data asta cu vestea că avusese loc o evadare în masă de la Azkaban.

— *O evadare în masă?* repetă prim-ministrul răgușit.

— Nu trebuie să vă faceți griji, nu trebuie să vă faceți griji! strigă Fudge, deja cu un picior în flăcări. Îi vom prinde în cel mai scurt timp... m-am gândit doar că ar trebui să știți!

Și înainte ca premierul să poată striga: „Ia stați puțin!”, Fudge dispăruse într-o explozie de scânteie verzi.

Indiferent ce spuneau presa și opoziția, prim-ministrul nu era un prost. Nu-i scăpase că, în ciuda asigurărilor pe care i le dăduse Fudge la prima întâlnire, se vedea tot mai des, nici că Fudge devinea din ce în ce mai agitat cu fiecare vizită. Oricât de puțină plăcere îi făcea să se gândească la Ministrul Afacerilor Magice (sau, aşa cum îi spunea întotdeauna lui Fudge în gând, la *celălalt* ministru), prim-ministrul nu se putea abține să nu se teamă că, data viitoare când Fudge avea să apară, avea să aducă vesti și mai proaste. Așadar, să-l vadă pe Fudge ieșind din foc încă o dată, în neorânduială, artăgos și surprins la culme că prim-ministrul nu știa precis de ce se afla el acolo, era cel mai rău lucru care se întâmplase în cursul acestei săptămâni extrem de deprimante.

— De unde să știu eu ce se petrece în comunitatea... åăă...vrăjitorilor? Am o țară de condus și destule griji pe cap în acest moment și fără...

— Avem aceleași preocupări, îl întrerupse Fudge. Podul Brockdale nu s-a prăbușit de la sine. Acela n-a fost de fapt un uragan. Crimele acelea oribile n-au fost opera unor Mageamii. Iar familia lui Herbert Chorley va fi mai în

siguranță fără el. În prezent ne ocupăm să-l transferăm la Spitalul St. Mungo de Afecțiuni și Accidente Magice. Transferul ar trebui să se facă în seara asta.

— Ce vreți să... Mă tem că eu... *Poftim?* zbieră prim-ministrul.

Fudge răsuflă adânc și spuse:

— Domnule prim-ministru, îmi pare rău că trebuie să vă anunț că s-a întors. Cel-Care-Nu-Trebuie-Numit s-a întors.

— S-a întors? Când spuneți că „s-a întors”... adică e viu? Vreau să zic...

Prim-ministrul căută în cotloanele memoriei detalii ale conversației îngrozitoare purtate cu trei ani în urmă, când Fudge îi spusese despre vrăjitorul temut de toți ceilalți, vrăjitorul care comisese o mie de crime îngrozitoare înainte de dispariția sa misterioasă petrecută în urmă cu cincisprezece ani.

— Da, e în viață, zise Fudge. Adică... știu și eu...? Mai e cineva viu dacă nu poate fi ucis? Nu prea înțeleg, iar Dumbledore nu vrea să-mi explice cum trebuie... dar, oricum, are cu siguranță un corp și merge, vorbește și ucide, deci presupun, de dragul discuției, că da, e în viață.

Prim-ministrul nu știa ce să spună, dar obiceiul lui de a vrea să pară bine informat cu privire la orice subiect dezbatut îl făcea să caute în urmă toate detaliile pe care și le putea aminti din conversațiile lor anterioare.

— Serios Black e de partea... Celui-Care-Nu-Trebuie-Numit?

— Black? Black? spuse Fudge distrat, învârtindu-și cu iuțeală melonul pe degete. Vreți să ziceți Sirius Black? Pe barba lui Merlin, nu. Black e mort. Se pare că... să... ne-am înșelat în privința lui Black. Până la urmă, s-a dovedit că era nevinovat. Și nici nu se înălitase cu Cel-Care-Nu-Trebuie-Numit. Vreau să spun, adăugă el defensiv, învârtindu-și și mai iute melonul, toate dovezile indicau...

am avut peste cincizeci de martori oculari... dar, oricum, aşa cum ziceam, a murit. A fost omorât, de fapt. La sediul Ministerului Afacerilor Magice. O să urmeze o anchetă...

Spre marea sa surprindere, în acel moment prim-ministrul încercă un sentiment pasager de milă pentru Fudge. Acesta fu însă eclipsat aproape imediat de senzația caldă de mulțumire la gândul că, deși era deficitar la capitolul materializare din semineuri, nici măcar o crimă nu fusese comisă în vreunul dintre departamentele guvernamentale sub conducerea *lui*... nu încă, cel puțin...

În timp ce prim-ministrul bătu pe furiș în lemnul biroului, Fudge continua:

— Dar Black e de domeniul trecutului. Ideea e că suntem în război, domnule prim-ministru, și că trebuie luate măsuri.

— În război? repetă premierul neliniștit. Nu exagerați puțin?

— Celui-Care-Nu-Trebuie-Numit i s-au alăturat acum adeptii care au evadat din Azkaban în ianuarie, spuse Fudge, vorbind din ce în ce mai repede și învârtind melonul atât de iute, încât semăna cu un vârtej verzui. De când umblă liberi, s-a dezlănțuit iadul. Podul Brockdale... e opera lui, domnule prim-ministru, și a amenințat cu uciderea în masă a Mageamiilor dacă nu-i cedează locul și...

— Fir-ar să fie, deci e vina *dumneavoastră* că oamenii ăia au fost uciși, iar eu am de dat socoteală cu privire la ancoraje ruginite și rosturi de dilatație corodate și mai știu eu ce! zise prim-ministrul cu furie.

— Vina *mea!* spuse Fudge, înroșindu-se. Vreți să spuneți că ați fi cedat pur și simplu șantajului?

— Poate că nu, spuse prim-ministrul, ridicându-se și plimbându-se prin încăpere, dar aş fi depus toate eforturile pentru a-l prinde pe șantajist înainte să comită o asemenea atrocitate!